

Kloboucké Zvony

Zprávy ze života sboru Českobratrské církve evangelické
v Kloboukách u Brna

ročník XXIII.

říjen–listopad 2021 AD

Kristus shromažďuje svůj lid

Liturgické období po sv. Trojici

3. října – 18. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěradky

10. října – 19. neděle po sv. Trojici

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

17. října – 20. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky

24. října – 21. neděle po sv. Trojici

8. 00 Brumovice, 9.30 Klobouky

31. října – 22. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky – se slavením sv. Večeře Páně,
Slavnost Díkůčinění, předání ocenění Anděl sboru

7. listopadu – 23. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky, 11.00 Velké Hostěradky – památka zesnulých

14. listopadu – 24. neděle po sv. Trojici

8.00 Brumovice – památka zesnulých, 9.30 Klobouky

21. listopadu – 25. neděle po sv. Trojici

9.30 Klobouky

28. listopadu – 1. adventní neděle

8.00 Brumovice, 9.30 Klobouky

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna,

Brněnská 30, 691 72, e-mail: cceklobouky@seznam.cz;

<http://klobouky.evangelnet.cz>; tel.: 608 579 839; IČ sboru: 48452327;

číslo bankovního účtu: **2200347489/2010**

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme sestrám a bratrům
našeho sboru při příležitosti jejich narozenin.

říjen

Dana Filásková – 78 let
Marie Mrázová – 92 let
Miroslava Hájková – 65 let
Anna Lupačová – 65 let
Růžena Stražilová – 89 let
Jaroslava Šedivá – 79 let
Zdena Hálková – 80 let
Miloš Lexa – 82 let
Jaroslav Huták – 88 let
Růžena Binderová – 90 let

listopad

Dobromila Borecká – 80 let
Marta Zvonařová – 75 let
Hana Krajčovičová – 77 let
Lydie Bedřichová – 86 let
Jarmila Hanáková – 76 let
Lydie Husáková – 85 let
Irena Vlasáková – 85 let
Josef Krhánek – 92 let
Božena Kolouchová – 81 let
Jindřich Malinka – 84 let
Ladislav Matula – 76 let
Eliška Šťastná – 80 let
Lydie Hájková – 78 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: **60, 65, 70, 75, 76, 77...** Respektujeme,
pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete. Pro ochranu osobních údajů
neuvádíme den narozenin ani místo bydliště.

Biblická hesla na měsíce říjen a listopad:

Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Židům 10,24

*Ač mohu nahlédnout ne dál než po obzor,
přec vím, že za ním jest mi blízký každý tvor.*

Pán nechť řídí vaše srdce k Boží lásce a k trpělivosti Kristově.

2. Tesalonickým 3,5

*Pěj, aby píseň tvá zde v hradu na dvoře
kdys čistě zazněla i v Nebi nahoře.*

Bratři a sestry,
máme za sebou léto a začátek školního roku. Ten jsme zahájili rodinnou bohoslužbou na zahradě. Příběh Abrahama a Sary nás inspiroval k zamyšlení nad významem smíchu a humoru v našich životech. I když život není vždycky lehký, umění zasmát se a získat tak určitý nadhled ho pomáhá přijímat s určitou lehkostí. A tak jsme si vyprávěli vtipy a veselé historky, ve svých úvahách jsme však šli i do hloubky. Má Bůh smysl pro humor? A co to pro nás znamená? Není mu lhostejné naše utrpení? Boha si představujeme různě. Je dobré si to uvědomit a své představy korigovat podle evangelia. Bůh se směje s námi, ne nám. Soucítí s námi, protože nás má rád, a usmívá se na nás, protože z nás má radost. Pomáhá nám, abychom své životy mohli unést. Náš smích nemá být vynucený. Je to někdy umění najít aspoň něco hodného úsměvu. A někdy se smějeme skrze slzy, a vzniká tak podivuhodná duha. To vše patří k životu.

Do nového školního roku jsme vstoupili v hojném počtu, jak vidíte na obrázku. Bohoslužby doprovodili sbor Izmael a mládež.

Říjen měsíc Děkčinění

K říjnu patří sklizeň, příprava polí na zimu, loučení se s rozkvetlou přírodou. Čeká nás spousta práce, ale i čas na odpočinek a vděčné ohlédnutí. I když život nejde vždy podle našich plánů, máme mnoho důvodů k vděčnosti. Za úrodu, za lidi, které máme kolem sebe, za to, co spolu můžeme prožívat.

V říjnu to tradičně vyjadřujeme slavností Děkčinění. Ve všem shonu si uděláme čas, abychom poděkovali. Díky Bohu za dary, které přináší a podporují život. Díky za lidi, kteří na nás myslí a pomáhají nám. Díky za ty, o které se můžeme starat, protože činí náš život bohatším. Díky za životní lekce, které nás nezlomily, ale naopak posílily. Díky Bohu za to, že je v životě s námi a neopouští nás. Ke štěstí patří vděčnost. Umíme se ohlédnout za tím dobrým?

Tento rok se na slavnostní bohoslužbu Děkčinění těšíme obzvlášť, protože při

ní předáme poděkování bratrům a sestrám, kteří se o náš sbor zvlášť zasloužili. Ocenění **Anděl sboru** vyjadřuje vděčnost a úctu, kterou k nim cítíme. Máme radost, že nás při této příležitosti navštíví bratr farář Luděk Korpa, který s námi bude slavit bohoslužby a ocenění Anděl sboru předá.

Biblické slovo na měsíc říjen se k Děkčinění výborně hodí. Radí nám: „Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům.“

Po tom, co poděkujeme za dary a za plody naší práce, rozhlédněme se kolem sebe. Mějme zájem o druhé. Nežít jen sami pro sebe je požehnání a možnost rozdělit se nás činí šťastnějšími. Při tom nejde jen o materiální pomoc. Nejdůležitější je mít zájem o druhého. To není jen zvědavost, jak se druhý má, ale ochota být tu s ním a pro něj. Znamená to přijetí, trpělivé naslouchání, povzbuzení, až pak třeba i materiální pomoc.

Listopad měsíc rekapitulace, ohlédnutí

S blížící se zimou a koncem roku přichází čas, kdy v přírodě nastává klid. Vše jako by se ukládalo k spánku. V tento čas také vzpomínáme svých zesnulých. Věříme, že nás předešli k našemu Pánu a došli u něj pokoje. Uvědomujeme si při tom, že i naše pouť tady na zemi jednou skončí. Je to příležitost k ohlédnutí se a poděkování za to, co bylo a je dobré. I na sklonku života máme být za co vděční. Mění se však naše perspektiva. Neděkujeme tolik za vlastní sílu, zdar a plody svého úsilí, ale za to, co ještě všechno můžeme, za každou maličkost, která se povedla. Radost nacházíme v druhých, máme radost z toho, jak se jim daří. Jsme vděční za krásu kolem nás.

Blíží se konec církevního roku. Pohádky často končí happy endem: „A žili spolu šťastně až do smrti.“ Být ale šťastnými i ve stáří, když ubývá sil, když jsme závislí na pomoci a péči druhých, to není snadné. Dokáží to opravdu moudří lidé. Co můžeme, když už mnohé nemůžeme? Zachovávat to dobré ve svých srdcích. To nám vyprošuje apoštol Pavel, jehož slova si připomínáme právě v listopadu: **„Pán nechť řídí vaše srdce k Boží lásce a k trpělivosti Kristově.“**

Sklonek života je takovou vysokou školou. Teď přichází ty největší výzvy. S nimi však také možnosti naučit se ještě tolik důležitého. Slabost těla nás učí posilovat svaly srdce: Růst v lásce a trpělivosti. Milovat sebe i druhé, být trpělivý sám se sebou i s druhými lidmi. To jsou veliké úkoly. Naštěstí na ně nejsme sami. Bůh, který je tou Láskou, která nám dala život, nás provází. A tak díky němu, napojení na jeho Lásku, máme otevřenou budoucnost, i když naše dny na tomto světě jsou konečné. S ním a v něm má náš život smysl a důstojnost dnes a vždycky. Nic nás nemůže odloučit od Lásky Kristovy.

Kéž Pán Bůh povzbuzuje i vaše srdce a vede nás všechny k lásce a trpělivosti.

Martina Zuštinová

Modlitby

Pane Bože, dej, ať si dokážeme vážit toho, co máme, že máme co dýchat, co pít. Dej, ať jsme pokorní k přírodě a k druhým lidem a vážíme si toho, co není okem viditelné – času stráveného s druhými, pospolitosti nebo darovaného úsměvu.

Bože, dej, ať k Tobě přistupujeme s čistým srdcem a dokážeme se radovat z každého dne. Děkujeme, že tu můžeme být spolu a sdílet a tvořit společně zážitky a pocity plné všech různých barev. Amen.

Modlitbu připravila: Eliška Janotová, studentka učitelství pro ZŠ, 24 let, Praha

Pane a Bože, děkuji Ti za to krásné, co nám každý den dáváš – jasné slunce nad hlavou, denní chléb, své přátelství. Děkuji, že jsi stále s námi, že na nás nezapomínáš a že mi prostřednictvím modlitby dáváš příležitost k rozhovoru, ve kterém se Ti mohu svěřovat. Přimlouvám se dnes za všechny trpící, za ty, kdo ztratili domov, za nemocné, opuštěné a odmítané. Prosím Tě, nezapomínej na ně a pomoz i nám na ně nezapomínat. Dej nám sílu pomáhat jim ve Tvém jménu. Myslím také na ty, kdo nemají radost, na ty, kdo ztratili víru v život a nevědí, jak dál. Na mladé lidi, kteří stojí před dilematem výběru školy, na lidi nespokojené v zaměstnání i na ty, kteří nevěří ve smysluplnost svého konání. Pomoz jim najít znovu svou cestu a doprovázej je po ní. Amen.

Modlitbu připravila: Františka Keprtová, studentka ETF, 21 let, Praha

Brigády

Děkujeme všem, kteří se účastnili mnohých brigád. Někteří jste obětavě jezdili pomáhat při **odstraňování škod po tornádu**. Zapojila se i Diakonie Betlém. Mnozí jste přispěli do kasiček pro to určených v kostele a na faře. Na pomoc po tornádu jsme vybrali 16 500,- Kč. Připojili jsme se tak k vyhlášené sbírce Diakonie, kam jsme také peníze poslali.

V létě a na podzim probíhaly také brigády v podkroví fary. Zde chceme vybudovat útulnou klubovničku pro nejrůznější setkávání. Maminek s dětmi, nedělní školy, skautů. Pořádat se zde budou semináře a jiné vzdělávací akce. Projekt, který jsme nazvali **Pod střechou**, je podporován

z Ústředí církve z prostředků na zateplení a z financí na rozvojové projekty sborů. Jsme samozřejmě rádi za každou další podporu.

Podkroví jsme vyčistili a je možné začít se zateplováním, vybudováním nové podlahy, instalováním střešních oken atd.

Blažkov

Tento rok jsme prožili s králem Davidem. Jako dobře sešraná parta jsme se utkali s obrem Goliášem, rozvíjeli jsme svou kreativitu, skládali a zpívali žalmy, hráli si, soutěžili. I bláznivě. Zkuste si třeba běhat v cizích botách a s ponožkou na hlavě. Těšíme se zase na viděnou!

Tábor Instruktoři Brno, již podruhé

Jsme moc rádi, že fara s evangelickou garází žijí i o prázdninách. Již podruhé zde našli zázemí Instruktoři Brno s táborem o hrdinství. Zážitkový tábor, určený pro mladé lidi, byl plný výzev a dobrodružství. Mladí lidé si kladli otázky: Co je to hrdinství? Může být hrdina každý? Mohu být hrdinou i já?

Návštěva se Srbska

V úterý 17. srpna 2021 navštívil naše město a náš sbor pěvecký soubor Česká beseda ze srbského města Vršac. Českou besedu tvoří naši krajané, kteří před 170 lety odešli z Klobouk a okolních obcí do uherského Banátu v jihovýchodní Evropě. V souvislosti s jejich odchodem roku 1851 se naskytá několik otázek:

Kam odcházeli?

Abychom pochopili souvislosti, musíme jít do vzdálené minulosti Banátu, což je oblast v jihovýchodní Evropě mezi Dunajem, Tisou a jižními Karpaty.

Ve válečných konfliktech, které sužovaly Evropu před třicetiletou válkou i po ní, tu stejně jako u nás zaniklo mnoho obcí a osad. Tehdejší guvernér, který oblast spravoval v první polovině 18. století, začal řešit situaci vylidňování tak, že povolal do oblasti Banátu kolonisty – Němce, Maďary, Francouze. Za tím účelem byla vyměřena půda a zhotoven katastr, který evidoval veškerou volnou půdu. Začaly vznikat nové osady a vesnice. Kolonizace probíhala dlouho, informace se dostala také do Čech a první kolonisté z Čech odešli do uherského Banátu kolem roku 1825. Byli to lidé z českého území, kteří se tady usadili a povolali si české faráře, jedním z nich byl František Jukl z Nosislavi. Po mnohaletém působení se farář Jukl roku 1849 vrátil zpět do Nosislavi a pravděpodobně byl prvním informátorem o poměrech v Banátu a o možnosti získat zde za mnohem menší peníze půdu a začít na ní hospodařit.

Je však i jiný výklad o tom, jak se informace o možnosti získat levně půdu dostala do našeho kraje:

Několik mladých mužů z Moravy v rámci povinné vojny přišlo až do okolí města Vršac. Tady se jim tak zalíbilo, kraj jim totiž připomínal rodnou Moravu, že se rozhodli po skončení vojny vrátit a usadit se zde. Po návratu domů vyprávěli o svém plánu odejít do Banátu, tato myšlenka oslovila i další lidi a ti se rozhodli odejít s nimi. Bylo to závažné rozhodnutí, a proto z opatrnosti nejdříve vyslali deputaci tří mužů z klobouckého sboru, aby jeli prověřit lokalitu případného budoucího domova. Ti po návratu potvrdili výpověď vojáků, a dokonce přivezli i příslib povolení úřadů usadit se trvale na tomto místě. A tak se roku 1851 vydala na cestu první menší část rodin z klobouckého a nosislavského sboru. O rok později odešla další, větší část rodin. Celkem odešlo 93 rodin – 70 evangelických a 23 katolických. Nejvíce jich bylo z Klobouk – 200 lidí, jejichž jména jsou známa – v seznamu čteme jména Šebesta, Strachon, Lajgot, Matula, Sirný, Adámek, Pleška, Koubek, Ondra, Staněk, Lexa, Odstrčil, Hájek...

Jak odcházeli?

Před odchodem prodali svůj majetek, nemovitosti, pokud měli i pole, utržené peníze si vezli s sebou, v Banátu koupili pozemky za pětinovou cenu než na Moravě. Zbývající osobní věci naložili na povozy, zapřáhli do nich krávy, voly a vydali se na cestu. Putovali dlouhých šest týdnů. Během cesty se krávy pásly na pastvinách a oni se povětšinou živili jejich mlékem. Po příchodu na uherské území Banátu se jim nejvíce zalíbila úrodná nížina v okolí města Vršac. Převážně evangelíci se usadili ve vesnici Velké Srediště poblíž Vršce a katolíci pokračovali v cestě a usadili se v nedaleké obci **Klopotín**.

Ve Velkém Središti se evangelíci brzy rozhodli postavit si kostel. V roce 1858 začali vybírat na jeho stavbu peníze, hodně jim v tom pomohla tehdejší vrchnost, která jim dala na celý kostel materiál: kamení a dřevo. Roku 1861 byl slavnostně položen základní kámen, kostel byl dokončen v roce 1867. Postupně do něj byly pořízeny zvony i varhany.

Aby si uchovali českou řeč, pozvali české učitele. První učitel Ferdinand Španiel z Nosislavi zde působil deset let, jedním z učitelů byl i Martin Huták z Klobouk. Čeština se v srbském Banátu vyučovala až do šedesátých let a v devadesátých letech byla její výuka opět obnova. V současnosti mají děti možnost učit se ve škole češtinu jako zájmový kroužek.

Přišla první světová válka a po ní se v roce 1918 rozpadla rakousko-uherská monarchie, Evropa se rozdělila na více států, vznikla Československá republika a Banát byl rozdělen na tři části – část patřící k Rumunsku, část patřící k Srbsku a nepatrnou část patřící k Maďarsku. Velké Srediště bylo srbské, zatímco Klopotín již byl v Rumunsku.

K nejbližšímu městu Vršac měli imigranti ze Srediště velmi blízký vztah, děti tam chodily do střední školy, chodilo se tam nakupovat, mnozí tam později jezdili i za prací. Mladí lidé se začali stěhovat do větších měst, především do nejbližšího Vršce (tady se stále scházejí). Zakládali kulturně osvětové spolky, které nazvali Českou besedou.

A právě tito členové České besedy navštívili místo, odkud přišli jejich předkové před 170 lety. Měli jsme možnost poslechnout si srbskou hymnu v jejich podání, jejich lidové písně a na závěr svého vystoupení zazívali i dvě české písně.

Po skončení koncertu v kostele byla možnost s nimi besedovat na farské zahradě, zatančili nám lidové tance a jejich hudebník hrál pro potěšení a tanec až do jejich odjezdu. Setkání bylo velmi srdečné a milé a vzešlo z něj upřímné pozvání do Srbska.

Dana Bobková

Co plánujeme

31. října – Díkůčinění s předáním ocenění Anděl sboru

10. října – Silůvky 15.00 Instalace sestry farářky Eriky Petříčkové

7. listopadu – 14.00 Otevření nově opraveného hřbitova v Borkovanech

5. prosince – 17.00 adventní koncert Roháči z Lokte v kostele

Salár

Děkujeme vám všem, kteří pamatujete na pravidelnou platbu saláru. Velmi si vaší obětavosti vážíme. Pokud nepatříte k těm, kteří platí měsíčně převodem na účet, během následujících měsíců se u vás zastaví váš presbyter. Můžete po nich vzkázat, zda byste uvítali návštěvu sestry farářky nebo jinou formu praktické pomoci. Jako bratři a sestry ve sboru jsme tu pro sebe navzájem.

Ekumenická pouť se uskuteční v sobotu 2. října 2021

Matice velehradská, Římskokatolická farnost u sv. Tomáše v Brně a Brněnský seniorát Českobratrské církve evangelické zvou všechny zájemce, mladší i starší, jednotlivce, páry i rodiny na **pěší pouť z Klobouk u Brna do Žarošic**.

S modlitbami a písněmi projdeme místy, jež spojovala i dělila české bratry, novokřtence, luterány, helvety i katolíky, Čechy i Němce na jižní Moravě.

4. ekumenická pouť *Pojďme spolu* je volným pokračováním prvních tří poutí, které v letech 2017–2020 vedly z Brna do Nosislavi a dál do Hustopečí a do Klobouk. Navazuje jak na tradici poutí katolických, tak na novější tradici brněnských Poutí smíření a dává této tradici ekumenický rozměr připomenutím těch poutí, které konávali v dobách českého baroka jihomoravští evangelíci do Uher. Cílem pouti je připomenout soužití katolíků a evangelíků, Čechů a Němců na jižní Moravě a nabídnout příležitost ke společné modlitbě a zpěvu na těch místech, jež se v minulosti stávala často místem bolestného rozdělení a nepochopení.

Kdy a kde začneme? 2. října 2021 v 8.15 hod. sraz v evangelickém kostele v Kloboukách u Brna Těm, kdo cestují z Brna, se nabízí spoj autobusem linky 109 v 7.14 hod. z ÚAN Zvonařka (nástupiště 26), s příjezdem do Klobouk na náměstí v 8.01 hod.

Výročí 240 let od vydání Tolerančního patentu

Dne 13. října 1781 byl vydán Toleranční patent císaře Josefa II., který byl prvním krůčkem k nastolení náboženské svobody. Pro tajné evangelíky, kteří se dosud mohli scházet a číst Bibli potají, to znamenalo konec strachu před odhalením a trestem. Přesto o rovnoprávnosti s katolickou církví nemohla být ani řeč. Bohoslužby trpěných církví mohly mít jen soukromý ráz. Jejich modlitebny musely stát mimo hlavní ulice, okna nesměla být větší než okna soukromých domů, nesměly mít věže, zvony ani jiné zjevné prvky sakrální stavby.

Evangelický sbor mohl být založen, pokud se k němu přihlásilo více než 100 rodin nebo 500 členů. Již několik dnů po vydání Tolerančního patentu požádali kloboučtí o dovolení, aby mohli utvořit samostatný sbor. Žádost byla zaslána přímo císaři Josefu II. do Vídně. Krajský úřad v Brně, na základě vykonaného šetření zjistil, že v klobouckém okrsku je 98 evangelických rodin z Klobouk, Borkovan, Bohumělic, Šaratic a Horních Bojanovic, celkem 480 členů, což k povolení založení sboru nestačilo. Povolení ke zřízení sboru v Kloboukách bylo uděleno v říjnu 1782.

Na památku tolerančního patentu byly malovány obrazy a listy. Dodnes

nám připomínají význam, který Toleranční patent měl pro věřící. Listy a obrazy byly kolíkerého způsobu a znění. V našem klobouckém muzeu je také jeden. Obrázek je velmi vzácným exponátem klobouckého muzea. Je ze ždánické dílny amatérských malířů obrazů na skle, kteří si také sami tvořili text. Čteme zde tento text: *Milostivá slavná pamětihodná od císaře Pána a Pána Josefa druhého našemu reforminske. Náboženství milostivě prokázaná tolerance. Milí bratři a sestry já dne: dvacátého sedmého října roku tisícího sedmístého sedmdesátého prvního toleranc. patent vydal a vám povolil, abyste svobodně svoje náboženství užívali, jak staří i mladí, co sobě vaši předkové vinšovali toho ste vy z vůle Boží dočkali, která pravda přes sto a padesát let zakryta bila, teď se vám z moci Boží vyjevila, co Ferdinand císař zakázal, to já jsem vám zas rozkázal, jenžto každý zjevně může užívati veřejně dle rozkazu zachovávejte Panu Bohu chválu vzdávejte. Učinil jest Bůh proměnu budiž chvála jeho jménu vivat Pánu Bohu chválu prozpěvujte alelujam, alelujam. Amen.*